

20
91

Krajanenské listy

Lidový týdeník věnovaný českým zájmům v Polsku.

ROČNÍK I.

Redakce a administrace: Łuck, Szewczenki 39. (skrz. poczt. 121.)

ČÍSLO 33.

r. c-a:

Naše chyby.

(K článku p. VI. Lešnera „Co vlastně chceme?“)

Stalo se takofka všeobecným zvykem, že příčiny neúspěchu v každém svém počínání hledáme v okolnostech zevních. Ať to je již na veřejném — hospodářském, společenském či kulturním životě naší menšiny aneb i v našem životě soukromém. Nepodaří-li se nám nějaký záměr, vždy nese vinu „někdo“ nebo „něco“, ta neb ona okolnost. S pečlivostí až úzkostlivou se vyhýbáme otázce: „Snad je v tom i kousek moji viny?“

Když se tak dívám na život naší menšiny, tu se smutkem musím přiznat, že ten „kousek vlastní viny“ je velmi veliký. Jsou to **naše vlastní chyby**, které nám znemožňují žít tak, jak bychom si přáli a jak máme právo a povinnost žít!

Je nepopíratelné, že naši předkové přinesli s sebou ze staré vlasti na Volyn vysokou kulturu v každém směru a mají lví podíl na hospodářském povznesení této země. Od té chvíle minulo však herkých pár desetiletí — a o kolik my jsme popošli kupředu? Naše obava před novotami, to naše **zpátečnictví** je příčinou toho, že ti, které jsme dosud považovali za hospodářsky a kulturně méněcenné, nás nyní pomalu ale jistě předbíhají. A příčina je prostá: oni jdou s duchem času, jsou zorganizováni, a my stojíme aneb jdeme kupředu jen velmi zvolna — co je v zásadě totéž.

Dále — čeho nemohu pochopit — je to **obava před rozhodným činem**. Schůzování a při tom „vylévání rozumu“ bývá více, nežli je třeba, když však přijde čas k činu — tu není nikoho, kdo by se k tomu odhodlal a schůze končí zpra-

vidla slovy: „No, tedy toho zatím necháme, a uvidíme, co se dá dělat dál.“ Lidé, přece nejsme žádnou zdegenerovanou aristokraci, jsme tvrdým, selským lidem, a jsme-li hrdí na příslovecné „tvrdé české palice“ — proč máme být umíněni jen ve vzájemných nesvárech a rozepřích, které náš místy zorganizovaný život rozvrací a na venek zatírají naši dobrou pověst? Proč nejsme tvrdí a rozhodní ve věcech, v činech, které

výsměchem nad poměry, v nichž naše menšina žije. Buďto on těch poměrů nezná (?), aneb si popletl pojmy (což je pravděpodobnější, asi neměl po ruce slovníka cizích slov). Myslím, že chtěl použít slova „demagogie“, neboť to, co se v našich osadách často děje, odpovídá právě tomuto slovu. Proč se nám v našich organizacích nevede tak, jak by to mohlo a mělo být? Snad proto, že tam není demokratické **jednomyslnosti?**

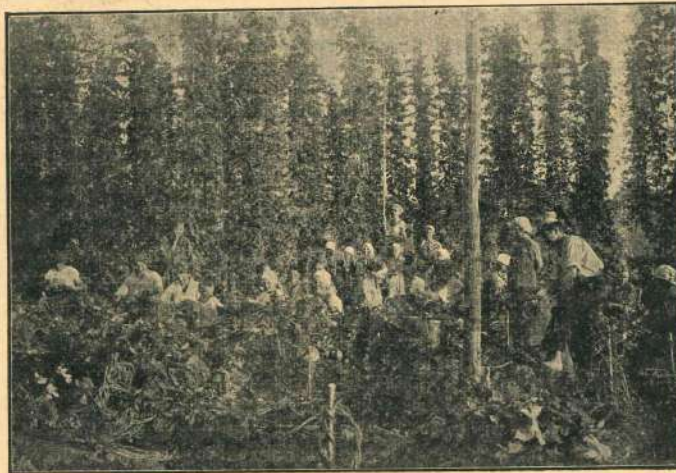
sti, by chtěl být na jeho místě? A víte, jak to dopadlo s jistým státem, ve kterém každý chtěl být atamanem?

Zvláštní pozorností zasluhuje náš poměr k Matici — naší jediné kulturní a národní organizaci. Se všech stran slyšet otázky: „Copak asi z toho budu mít, když dám na Matici? Co mi ona dá?“ A což vy, pane tazateli, dal jste již mnoho? Když k vám o „Týdnu Matic“ přijdou se sběrací listinou, tu dáte — 10 gr. (slovy: deset grošů), jako žebrákovi! A jindy — nedáte vůbec nic. To nejsou žádné urážky, to jsou fakta! Tak to bylo o „Týdnu Matic“ v 1936 r., kdy pánové z P-ova dávali 10, 11, 12 grošů — a my jsme se museli stydět, protože jim hanba nebyla! Jak silným kontrastem zde zapadá jiná naše vesnička, kde na Matici pamatují o každé příležitosti a byl jsem pohnut, když v jednom z čísel K. L. v rubrice „Dary a věnování“ jsem mezi jiným četl: „Sportovci-fanouškové v M-ině při poslouchání radiového vysílání hokejového zápasu z Prahy sebrali ve prospěch Matic 5.— zl.“ Pět zlotých (ne 10 gr.) — a k tomu přidejme lásku, s jakou byl dar odevzdán a to národní uvědomění a nadšení, které dárci projevíli — a můžeme si říci, že by nám nic nehrozilo, kdybychom měli všechny takové osady!

Jistě je, že velkou roli ve vesnici odehrává místní učitel, který často bývá alfou i omegou při rozřešování sporných otázek. Takový by měl své autority použít k dobru menšiny, a kdo ji dosud nemá — obětavou prací ji jistě dobude. A při učitelském povolání zbývá dost času věnovat se i jiným věcem, než jen učení a výchově školních dětí.

Brdou v rozvoji našeho života je náchyllost k alkoholii-

(Dokračání na str. 4.)

Časání chmele v České osadě na Volyni.

by nám přinesly užitek?

Snad je to proto, že **nejsme demokraticky vyspělí**. Nehledě k tomu, co tvrdí p. Lešner, že jsme „Čechoslováci s věkovými tradicemi demokratickými“, dovolím si tvrdit, že to, co se u nás provádí, nemá ani v nejmenším nádechu té pravé demokracie. Ona znamená **lidovládu** — a jak my dovedeme sebou vládnouti? Znamená **ukázněnost** a kde je ta naše kázeň? A to, co pisatel podotkl o těch „demokratických tradicích“, se nejen na nás nevztahuje, ale je spíše otevřeným

Ne! Proto, že tam jsou místní demagogové, aneb jak jim velmi přiléhavě říkáme: „rejpalové“, kteří každou dobrou snahu dovedou zmařit a lid, ten „demokraticky vyspělý lid s tradicemi“ místo aby takového „rejpala“ vyhodil za dveře — nechá se mu pokorně vodit za nos!!!

O nic menší chybou není **naše závist**. Je-li někdo materiálně lépe situován a při tom společensky činný — tu hned uslyší obžalobu, že „nás okrádá a z našich mozolů si shromažďuje majetek.“ A každý takový mluvka, bez ohledu na možno-

r. c. a.:

Jsmo ochuzeni.

Jak nám hlásila Redakce K. L., s počátkem školního roku se objeví první číslo dětského časopisu. Mimoděk se nám loudí na mysl otázka, proč my, volyňská mládež, jsme byli při rozřešování tohoto problému macešsky opomenuti?

Je to však, myslím, úplně správné, že po vydání časopisu pro dospělé přišly na řadu děti, neboť my můžeme i v „K. L.“ nalézt místo pro vyjádření svých myšlenek a názorů. Avšak toto nesmí být příčinou, aby redakce na nás docela zapoměla, a proto navazuji na článek R. Hlaváčka a připojuji se k jeho volání o časopis pro nás, mladé, který by byl polem, na kterém bychom mohli sít sítě svých ideálů, mladického nadše-

ni a rozřešování naše otázky. Dávám tímto podnět k anketě, jak nazvat náš časopis, (který teprve má uzřít světlo denní), jaké hlídky bychom v něm chtěli — zkrátka — jak si jej přáli a představovali. A dobře by bylo postavit p. t. redakci před hotovou věc tím, že bychom jí zaslali spoustu článků a ona by ze zoufalství musela nám časopis vytisknout. Nuže, mladí přátelé, co tomu říkáte? Tož s chutí a rychle do práce!

Oznámení.

Ze Síraklova.

Tímto veřejné cvičení, vyznačené na den 28.VIII. t. r., odvolává se. Zároveň se oznamuje, že označené cvičení za spoluúčasti bratrské jednoty z Mirohoště bude se bezprostředně konati dne 11.IX. t. r. VÝBOR.

Jaký vůdce?

Od jistého času se v „K. L.“ píše o volbě vůdce volyňských Čechů. Jsa jednou volyňskou českou duší chtěl bych k tomu říci své mínění. Předem však upozorňuji, aby moje slova si nikdo nevykládal ve zlém, není to mým cílem, naopak, rovněž mi velmi záleží na osudu naší menšiny.

Myslím, že volit vůdce způsobem zde již navrhovaným bylo by nelogické. A řeknu přímo, ani by se mi nelíbilo, aby toho druhu volba byla prováděna.

Takový člověk by se měl zvolit sám, nemyslím tedy na nějaké schůzi a t. p., ale svou práci pro dobro menšiny, svými osobními kvalitami, rozšafností, moudrostí, neohrožeností a t. d., jimiž by vynikal nad jiné. Ta-

ková cesta se mi zdá být vhodnější pro získání mandátů na vůdce. Příklad: Zemědělec red. A. Perný. Ačkoliv jeho zásluhy o naši věc byly nebo jsou dosud málo oceněny, když zemřel řekl se i napsalo: „Odešel nám vůdce.“ A kdo ho kdy volil? Byla to jeho osobnost, kterou si získal značnou část našeho lidu.

Vždyť dotyčný zvolený na takové schůzi delegátů může být již napřed ztracen. Mohla by to být osoba málo známá naší širší veřejnosti, každému by se nelíbila, nebo málo silná, po několika překážkách znechucena — tož co potom, volit druhého, třetího? Dále bychom museli vůdce, který je neomylným, poslouchat a to my Češi neradi. Nebo kolik se mu chystá úkolů a povinností — to by se mu mělo také dostat i určitých práv a kdo mu je dá? Zásadně nejsem proti takovému titulu, zajisté by v mnoha věcech taková osoba prospěla, ale zdůrazňuji, že bych chtěl v této úloze jen člověka, který by přišel na ono místo ne volbou oficiální několika delegátů, nýbrž neoficiálně aby byl postaven na ono místo pro své osobní vlastnosti celou naší veřejnosti.

A konečně, říkáme-li, že potřebujeme jednotného silného vedení, tedy volme pro ně formu demokratickou, která jediná a nejlépe odpovídá naší národní povaze!

— ar —

REKLAMA JE HYBNOU PÁKOU OBCHODU.

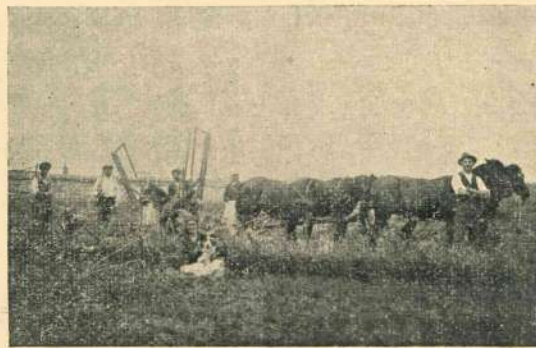
je k tomu zvláště vhodná.

R. Chudoba:

Úvahy k článkům o družstevnictví.

Byl jsem požádán p. redaktorem, abych k jeho družstevní akci přispěl i svými úvahami, poněvadž v tomto oboru pracuji. Mé články o družstevnictví konsumním byly uveřejněny již v dřívějších číslech K. L., nechci proto opakovati, co již bylo řečeno. Chtěl bych jen poukázat na rozdíl, jaký je mezi konsumními a hospodářskými družstvy. K založení těch prvních stačí uvědomění, dobrá vůle a malý kapitál, kdežto ty druhé vyžadují mnohem pečlivější práce přípravné — a

také — mnohem většího kapitálu. Proto s návrhami rolnických družtev (skupování obilí a ovoce, zařizování skladů hospodářských strojů a pod.) aneb nějakých bank — velmi opatrně! Je to nesporně velmi

Žně v Kupičově na Volyni.

důležitá a palčivá otázka, ale předem třeba připravit půdu. Utrpěná porážka nebude jen ztrátou materiální, neboť v nás zabije na dlouhou dobu každou chuť k nějakému družstevnímu podnikání. Ale —

jak jsem podotkl — připravovati půdu třeba již hned! A družstvo konsumní, které nevyžaduje tak odborných znalostí, bude nám nejlepší školou. Založte jej tam, kde dosud není, doba nynější, po žních,

Ve volné chvíli

Rost. Hlaváček.

○ Argentíně a cestě do Polska.

(Z vypravování manželů Krejčových.)

Žili jsme v městě Santa Fé, kde jsme měli malý domek. Město jest mnohem větší než Krakov, čisté, úhledné a půvabné. Jest to poloostrov obklopený skorem dokola vodou. Krásné parky jsou chloubou města. V největším z nich v „San Martin“ (Sv. Martin) hraje dvakrát týdně hudba (60 hudebníků).

V Santa Fé žije mnoho Čechoslováků. Tamější „Český Klub“, do kterého jsme také náleželi, pořádá krásné zábavy a daleké výlety. Krásně se rozvíjí. Přejeme mu mnoho zdaru!

V Santa Fé a snad i v jiných městech jest ve zvyku, že che-

lí někdo vstoupit i do známého domu musí u vratěk zaplácat na ruce. Hospodář vyjde ven a nepřejeli si tuto osobu vpustit do domu zeptá se prostě co si přeje. Znamého či příbuzného pozve dále. Kdo vstoupí bez zaplácání jest vítán prachem a olovem, nevjímaje ani strážníka, který musí ukázat povolení od soudu. Zbraň může mít každý bez povolení, ale ve městě ji nesmí nosit nabitou. O vraždách je málo slyšet. Jen volby obyčejně končívají pořádnou bitkou, při které několik lidí přijde o život.

Pracoval jsem u bohatého ruského žida. U šicích stroje

jsem nešlapali, poněvadž stroje jsou poháněny elektrinou. Měsíčně jsme (bylo nás 19) ušili 100 mužských obleků. Malá to várna. Od ušití jednoho obleku se platí o mnohem více než zde. Tak například přijde pán a řekne „Áge me un trache elegantel Pago akontaro.“ (Ušijte mi jeden elegantní oblek! Platím hotovými.) Vytáhne peněženku a zaplatí 50 peso, jak se tam obyčejně platí. (1 peso 1,62 zl.) 1 kg bílého pšeničného chleba 20 centů.

Žáby ropuchy jsou tam jakousi posvátnou modlou. Za zabítí jedné ropuchy se platí jen 50 peso pokuty. Proč? Ropuchy

zničí spoustu hmyzu. Před deštěm není na ulici kam nohou slápnout co jich leze. Kobylky obyčejně zastaví při své nevídané návštěvě vaškerou komunikaci mimo letadel.

Za jeden kg kobylyk nebo jejich vajíček platí vláda 1 peso. Kobylky obyčejně zničí všechnu zeleninu. Krásná návštěva, co?

Poněvadž zdravotní podmínky nám nedovolovali déle v Argentíně žiti, rozhodli jsme se vrátit do Evropy. Potřebné papíry jsme obdrželi za týden. Do Buenos Aires jsme jeli celou noc. Je to 500 kilometrů. Tam jsme nastoupili na polskou loď „Kościuszko“. 29. května v půl dvanácté naše loď zdvihla kotve a vyjeli jsme na širé moře. Na lodi se nám velice líbilo. Nebyla to holandská nečistá „Gerlec“, na které jsme jeli do Argentiny, nýbrž krásně čistá polská loď. Dobrá strava a obsluha se každému líbila.

(Dokončení příště.)

Co nového ve světě.

Anglická intervence. Anglický předseda vlády Chamberlain se rozhodl intervenovat osobně v záležitostech mezi Berlínem a Prahou. V nejbližších dnech má být svoláno mimořádné zasedání ministerské rady, kde má být schválena deklarace předsedy Chamberlaina, který prohlásil: „Přijde den, kdy Velká Británie bude muset užít zbraní, aby přispěla s pomocí státu, který má být obětí útoku.“ Tím státem dle názoru anglické veřejnosti může být dnes Československo.

Nejbližší spolupracovník lorda Runcimana, Gwatkin, měl delší rozhovor s anglickými státníky, mezi nimiž byl lord Halifax a min. Simou. V nejbližší době odletí Gwatkin zase do Prahy. To vše nasvědčuje, že Anglie podniká energické kroky, aby byl zachován klid ve střední Evropě.

Ještě se jedná o Sudetách.

Nyní je už více než jasno, že sudetští Němci poslouchají diktať z Berlína a dle něho se řídí. Berlín dává na srozuměnou, že nevyhoví-li Československo sudetským požadavkům, bude prý nucen vystoupiti energicky v „obraně“ německého lidu v Československu, při čemž tato válka bude považována za „svatou“ válku Německa. Bude mnoho záležeti na jednání spojenců Československa, aby svým rozhodným činem dali na srozuměnou, že nestrpí žádné zasahování do vnitřních záležitostí ČSR.

Velká přehlídka v Berlíně.

Velká vojenská přehlídka, která se konala včera dopoledne v Berlíně na počest maďarského zemského správce admirála šl. Horthyho, byla největší přehlídkou branné moci, kterou Německo vidělo od světové války. Účastnilo se jí 28 oddílů s 16.000 muži, dále 1500 vozidel, mezi nimi přes 400 pancéřových aut, 300 děl a téměř 150 letadel. Před technickou vysokou školou byly postaveny čestné tribuny, s kterých přehlídce přihlíželi zemský správce Horthy a říšský kancléř Hitler. Tribuny byly ozdobeny monumentálními plastikami s odznakem orla a svatoštěpánské koruny.

Čiňané úspěšně vzdorují japonské ofenzivě.

Japonská generální ofenziva na jižním břehu řeky Jangce narazila na tuhý odpor čínského vojska. Více než 5.000 Japonců bylo zabito při výbuchu podkopů u Tavuhu, které vyhodilo do povětří čínské vojsko, ustupující před japonskou přesilou. Do Juičanu dorazily pak posily čínského vojska a po ú-

Nezměrným žalem sklíčení dáváme všem bolestnou zprávu, že se Všemohoucím Bohu zalíbilo povolati k Sobě vroucně milovaného manžela, otce, tchána a dědečka, pana

Václava ZEMANA,

majitele parostrojního pivovaru v Lucku.

Zesnul po krátké nemoci 24. srpna 1938 roku ve věku 85 let.

V Lucku 24. srpna 1938 r.

Manželka, syn a dcery.

Elžběta Zemanová, snacha,
Václav Zeman, vnuk,
Josef Malinský, zeť,
Jiří Malinský,
Háňa Malinská, vnuči.
Václav Malinský

Všemu příbuzenstvu zesnulého Velkého Občana-Čecha

s. p.

Václava ZEMANA

vyslovuje svoji hlubokou soustrast

REDAKCE „KRAJANSKÝCH LISTŮ“

spěšném protiútku Čiňanům se podařilo odraziti útočící Japonce a odříznouti jejich předvoj od základny v Kiukianu.

Dva čínské pluky zničeny otravným plynem.

Čínský velvyslanec sdělil britskému ministru zahraničí Halifaxovi, že japonské vojsko použilo dne 22. t. m. v okolí Hučuanu, v provincii Kiansi, jedovatých plynů. Dva čínské pluky byly úplně zničeny.

Na japonských vojenských místech se soudí, že po dobytí Juičanu japonským vojskem, je přetřeno spojení mezi čínskými divisemi, ležícími podél železnic z Nančanu do Čekianu a čínskými vojsky v severozápadním úseku.

Ofensiva gen. Franca u řeky Ebra.

Ze směrů východního, severního a západního od Gandesy zahájila Francova vojska několik útoků a postoupila o čtyři až pět kilometrů. V oblouku řeky Ebra přešly Francovy oddíly po velké dělostřelecké a letecké přípravě k útoku na horský masiv, ležící severozápadně

od Gandesy, kde se zmocnily tři výšin. Po celou neděli byly v tomto úseku zaznamenány tuhé boje. Poslední zprávy Francova hlavního stanu oznamují, že Francovo vojsko dobylo na jihovýchod od Gandesy všech posic, které ovládají tento úsek.

Nové oběti nepokojů v Palestině.

U Kafr Kany v Palestině došlo ke srážce vojenského oddílu s ozbrojenou tlupou, při níž bylo 6 teroristů zabito a jeden anglický voják byl lehce zraněn.

V Nablus uodvleklí aktivisté dva Araby. V Haifě byl jeden Arab pro přestoupení zákazu nošení zbraní odsouzen valem soudem k smrti. V souvislosti s incidenty v okrese Bejsan bylo nedávno zatčeno několik Beduinů. Zatčení byli pak odsouzeni k nuceným pracím a byli přeloženi ihned k provádění stavby silnice na hoře Tábor u Nazaretu.

OD TÝDNE K TÝDNŮ.

Záplavy v polských Tatrách. Území západního Malopolska, zejména okolí Zakopaného, bylo

po několika denních deštích postíženo záplavami. Nedaleko od Krakova rozvodnila se řeka Skawa a zatopila obec Skawcze a okolní polnosti. V horských krajinách se rozvodnily Dunajec, Rába, Ropa a Sola. Předměstí Nového Šacze byla zaplavena.

Bouře a sníh v Rakousku.

V Rakousku došlo k velkým průtržím mračen. Teplota klesla o 20 stupňů. Ve vyšších polohách v Alpách padal sníh.

Nákladem jednoho milionu zlotých staví se v Lucku nová nemocnice. Bude v ní 200 lůžek a moderní operační sň.

Katastrofa českého letadla.

Při nočním cvičení nalezl se náhle vojenský letoun v mlze a chtěl přistáti, narazil na stromy, při čemž byl úplně zničen. Pilot a pozorovatel byli na místě zabiti.

Povodně na Slovensku. Následkem velikých deštů přibývá v slovenských řekách voda a hrozí zátopami.

Velké protiněmecké manifestace na polském pobřeží byly konány ve Gdyni, Bydgosczy a Grudziądzu. Tisícová shromáždění žádala energická opatření proti německé propagandě a pevnou politiku proti nac. soc. úřadům v Gdansku. Resoluce gdynšská žádá dokonce vojenské obsazení Gdanska polským vojskem.

Letadla zapálila japonskou továrnu. Dvě civilní letadla, která letěla nízko nad továrnou v Ohori u Tokia, zřítíla se na střechu továrny a zapálila ji. Neštěstí vyžádalo si třináct lidských životů a 190 osob bylo zraněno. Z osob, nacházejících se v letadle, byly tři zabity ihned, pět dalších bylo vážně zraněno. Jeden z pilotů se zabil při pádu na zem po nepodařeném pokusu otevřít padák. Továrna vyhořela do základů.

Velký požár. V obci Bolotove v zdolbunovském okrese vypukl oheň, který se rychle rozšířil na sousední stavby. Oběti ohně se staly stavby 44 hospodářů. Škody jsou ohromné.

Od redakce.

Po všech našich osadách se provádějí sbírky na „Fundusz Obrony Narowej“, na L.O.P.P., a Červený kříž a p. Záleží nám na tom, abychom o všech těchto sbírkách věděli a proto prosíme zdvořile naše čtenáře, aby nám podávali zprávy z obcí, mnoho-li se v které české osadě na ten či jiný účel sebralo. Vyši sebraných obnosů budeme uveřejňovati v našem časopise.

REDAKCE.
P. VI. M. z V. Dotyčná adresa zní: Warszawa, Książęca 4. m. 7.

Děkujeme

všem těm, kteří dne 26. srpna t. r. zúčastnili se kondolací a přispěli jakoukoliv pomocí při vnesení tělesné schránky našeho věrně milovaného manžela, otce, tchána a dědy

Václava ZEMANA,

majitele parostrojního pivovaru a sladovny v Lucku,
z jeho rodinného domu a průmyslového podniku, který dnes stejně s námi se všemi truchlí
nad ztrátou svého zakladatele,

všem těm, kteří uzavřeli finál daleké poslední cesty našeho Velikého zesnulého —
do rodinné hrobky na hřbitov v Kvasilově;

všem krajanům a krajkám obce Kvasilova za dovození, by zůstatky našeho
manžela, otce, tchána a dědy mohly být die jeho přání na tamějším hřbitově k věčnému
odpočinku uloženy;

za pěkné proslovy nad rakví učiněné panu konsulovi Československé republiky v Kvasilově —
Vladimíru Svárovskému, předsedovi ČMŠ. v Lucku Vl. Mesnerovi, řediteli ČMŠ v Lucku B. Šebestovi,
Sokolu kvasilovskému, hasičskému dobrovolnému Sboru, hudebníkům, panu duchovnímu kvasilovského Sboru,
jakož i těm všem, kteří se zúčastnili doprovodu na poslední cestě našeho drahého,

všem dárcům věnců a kytic:

Bůh Vám zaplať!

Truchlící rodina.

Naše chyby.

(Dokončení ze str. 1.)

smu. Neříkám opilství, ač i takové obrázky jsem v našich osadách viděl, ale mým tím prostě uctívání každé příležitosti koňalkou. Nuže, p. Lešner, pokud vím, jste matematik, vezměte nyní tužku do ruky — a ihned rozřešíte otázku postavení hospodářské školy! To není romantický názor, který zde podám!

Máme řemeslníky, kteří při prodeji hospodářských jimi vyrobených strojů pijí „mohoryč“. Kdyby ten „mohoryč“ šel na fond výše uvedených škol, myslím, že za rok by se mohlo přistoupit ku stavbě. Ale to není všechno! „Mohoryč“ se pije i při jiných příležitostech, jako prodej neb koupě domácích zvířat atd. — jaká by to byla suma? A vezměme jiné okolnosti — občinky, posvícení — kolik alkoholu se proleje hrdlem jen proto, aby si člověk vytvořil umělé veselí, zapomněl na chvíli o trampotách a snížil se pod obraz člověčenství! Což nedovedeme být veselí přirozeně? Ovšem, nechci, aby tyto tradice vymizely, ale což bychom je nemohli uspořádati pod heslem: „O litr koňalky méně“? A komu by to uškodilo? Peníze za ten jeden litr vodky

vypíté v každé rodině o podobných příležitostech by zcela určitě stačily k vydržení potřebných odborných škol, pak by již nebylo otázky „zač“? Zajímavé je, že na koňalku se najdou peníze **vždy**, a když přijde „Týden Matice“ tu hospodář **„právě nemá“**. Nechci, aby si někdo vysvětloval má slova jako abstinentní kázání, ale myslím si člověk mi zcela určitě dá za pravdu. A k tomu není třeba žádné oběti — jen drobtíčko sebezapření, lásky k věci a — silnější vůle. Nebudme morálními slabochy!

Jsem jist, že tyto moje úvahy vyvolají v mnohých nelibost a odpor — ale bohůžel psal jsem jen čistou pravdu, bez zkreslení a přehánění, **o tom ví každý velmi dobře!** A poněvadž v našich dějinách máme jména Husa, Komenského a Masaryka, kteří pro pravdu, právo a spravedlnost se nelekali ničeho — mějme i my nyní odvalu ji slyšet a postavít se jí tváří v tvář! Proč se skrývat za lež, která je velmi průhledná? Přiznejme si to, dokud je ještě čas, a je opravdu, jak pravil p. Lešner „za 5 minut dvanáct.“ Napravme naše nedostatky, dokud veřejnost se ještě s námi

K příštímú „Týdnu Matice“.

Jako minulá leta, tak i letos blíží se doba, kdy si musíme připomenouti, že nemůžeme žít jen sami pro sebe, ale že musíme především chtít, aby naše pokolení šlo s duchem času, t. j. aby bylo kulturní a vzdělané. Je si tudíž přáti, aby o příštím „Týdnu Matice“ byla každého našeho krajana dlan jak nejvíce štědrou. Nemůžeme přece dopustit, aby příští naše pokolení přišlo do veřejného života duševně zmrzačené. Proto také nechť každý, kdo má jen trochu možnost, dává své děti do české matiční sedmileté školy, aby bylo dědictví otců i nadále zachováno, abychom unikli odnárodnění. Šetřme na čemkoliv a jakýmkoliv způsobem, ale v „Týdnu Matice“ nechťejme vše odbýti pouhými 2-3 zlotými, jako se to často stávalo až dosud. Ano, to nechť si zapamatují podobní našinci, že naše češství není tak laciné — ne, za dvě zlotky se nemůžete stát vykupitelem národního našeho života!

Jsou lidé, kteří se domnívají, že je v tom případě omlouvá bezdětnost. Ne, nikoliv, ti bezdětní krajané jsou právě více povinni Matici podporovat, aby tak alespoň byli nápomocní při výchově mladého pokolení, které je vlastnictvím nás všech a za nějž jsme rovněž zodpovědní všichni, ať máme děti anebo nic. — Či musíme mít k těm darům, které klademe na oltář národnostního bytí, exekutora, nebo něco takového? — Ne, to by byla pro nás nesmazatelná ostuda, protože při matičních sbírkách musí být takovým exekutorem naše vlastenectví, naše svědomí! Toto se rovněž vztahuje i na některé odběratele „Krajanských Listů“ — nenechme klesnout ani si vzít co je naše, jsme přece lidmi s minulostí, za kterou se nemusíme nikdy a nikdy stydět. Či chceme být horší než naši předkové?..

Josef Málek,
předseda odboru ČMŠ. v Sienkowitzówce.

počítá, ukažme všem, že naše radně se ptát — „Co vlastně seelská krev není tak otrávena, chceme?“, neb každé naše aby se nedala očistit! Pak nechtění se nám Stane činem. A budeme tpat ve tmách a bez- to bude ta pravá demokracie!

Láska a lež.

D. Gerard.

Román z doby války v šestašedesátém.

(Pokračování 4.)

nikdo nepředstihl.

Setník podíval se nedůvěřivě na mladíka s jemným zlatým knírkem, jenž však právě nebyl ani jemný, ani zlatý.

„Vy tam chcete jítí?“, tázal se ukazuje šavli na dubový les, odkudž salvy zaznívaly v kratkých přestávkách.

„Ovšem — pustíte-li mne.“

„Tak!“

Setník znovu upřel zrak na „Salonního Poláka“.

„Učinite dobře, vezmete-li s sebou bílý prapor a budete jim hodně mávati.“

„Můj kapesník mi dostačí.“

Téměř drze Lepinski vykročil.

Při jeho rozhodnutí hrála roli jednak jeho ješitnost, jednak obliba sportovní výstřednosti.

Jednotvárnost ústupu již jej mrzela, i zatoužil po nějaké zvláštnosti.

Co dosud dělal on, dělalo tisíce jiných — ale výprava do lesa byla zcela něco jiného.

Stán byl již na mnoha místech prostřelen — a vedle něho nakládání raněných na vozy vystlané slámu.

Přes rameno volal ještě zpět, aby vzbudil větší pozornost:

„Kdybych se za deset minut nevrátil, musí přijít za mnou někdo jiný.“

Vytáhnuv z kapsy bílý šátek, přivázal jej pevně na hrot své šavle.

Stežky nešel — i kleště sobě cestu hustým křovím zaměřil přímo k místu, odkud byly již dvě salvy vypáleny.

„Nestřílet! Nestřílet!“, křičel dera se vpřed, mávaje praporečkem míru nad hlavou.

Ale hlas jeho již zeslabený námahou a tísňený dýmem ze střílného prachu zněl chraptivě, a kapesník, jež měl již čtyři dny, nebyl již bílý, i bylo nesnadno zpozorovati jej.

„Nestřílet, nestřílet!“

Opět ostré zasvištění kol jeho ucha — tentokrát již hezky blízko — pak praskot v ořškové křoví po jeho pravici a hned po něm sprcha zeleného listí.

„Nestřílet!“

Při následujícím kroku byl by šlápl na raněného ptáka, rozpínajícího křídla na mechu krví jeho zbroceném.

„Nestřílet! Nestřílet!“

Připadalo mu, jakoby výkřiky ty byl již stokrát opětoval, a jakoby již hodinu prodíral se větvemi a listovím, nežli konečně vystoupil na světlé prostranství.

Zároveň však octl se proti řadě asi dvaceti mužů pruské pěchoty, klečících, tisknoucích k lci jehlovky a přípraveň k výstřelu.

Týmž okamžikem spatřil, že všech ny pušky namířeny na něho — na štěstí však jeho výkřiky konečně pronikly a bylo ji porozuměno; poznalť to toho, že prsty na spouštích se uvolnily.

Vedle vojínů stál s revolverem v ruce a s čapkou s rozpáleného čela staženou do týla, poručík steiného věku — první to pruský důstojník, kteréhož spatřil z blízka.

I v okamžiku tak vážném prohlížel si jej Lepinski zvědavě: úzký obličej ostrých rysů, světlemdrý čtí, jichž pohled činil dojem, jakby napichutý byly na hrotech dvou ostrých ocelových nožů; mladistvá postava jeho byla trochu hranatá, rty, prosté knírku, měl pevně sevřeny, a na jeho jinošském čele zračilo se vědomí zodpovědnosti.

Lepinski neviděl dosud tolik odhodlanosti u mladého člověka. I přes jakousi strnulost nebyla to dobře vycvičená loutka; žádná loutka nemohla líti tak individuální, jako tento předčasně zralý mladík.

Lepin ki dotkl se své čapky.

Ale nežli promluvil, učinil Prus pohyb, po němž sklcnily se všechny pušky.

Ačkoliv se pruský poručík opanoval, zračila se v jeho tváři nevole při slovech Lepinského.

„Způsobily výstřely nějaké škody?“, tázal se rychle s přízvukem výslovně severoněmeckým.

S jakýmsi důrazem vyprávěl Lepinski o zraněném lékaři a o usmrcených nemocných.

„Bylo nutno zpravití vás o prvé podstatě terče vaší střelby,“ dodal.

„Právda. Byl jste tedy k nám poslán?“

„Tedy jste šel dobrovolně?“

Lepinski usmál se tak skromně, jak jen dovedl.

„Bylo opravu žád učí, aby podnikl někdo vycházku do tohoto rozkošného, stinného o lesa, ale nikdo neměl k tomu přílišné chuť.“

„Byl to i přes tak rozkošný stín lesa zajisté perná vycházka“, mnil Prusák, provázeje poznámku svou trnutím svých úzkých rtů.

S elegantním posunem připustil Lepinski správnost poznámky, načer zdvořile žádal, aby na deset minut byla zastavena střelba. Nepotrvá déle, nežli z lesa vyjde.

Oba důstojníci vyměnili ještě zpola zvědavý, zpola sympatický pohled, současně dotkli se svých čapek a krátký rozhovor skončen.

Lepinski vydal se hned na zpáteční pochod, tentokrát již s kapesníkem v kapse.

Sám s sebou zcela spokojen, zaměstnával se zprvu v mysli mladým poručíkem, s nímž seznámil se právě tak neobvyklým způsobem a jehož mladická vážnost učinila na jeho fantasi velký dojem.

Pomyslíl si, že zajisté již nikdy jej neužítí, a přece způsobem naprosto nedůsledným představoval si již příští setkání s ním.

Slovem věří předtuchám — patrně jeho předtucha vyplývala z dojmu, jakýž naň pruský poručík učinil.

Když vrátil se Lepinski k svému praporu byly již znatelný první příznaky poplachu.

Byl to okamžik všeobecného útoku, jenž překonal poslední odpor rakouského vojska.

Rychleji a rychleji ustupovaly oddíly — rychleji a rychleji povolovalo

pouto vojenské kázně, jež ustrašené vojiny ještě držela pohromadě,

Brzy nebylo lze zboubo ani přehlédnouti.

Každá cesta proměněna v živé řečiště, jímž valil se ohromný proud lidí, koní, vozů v divokém zmatku a hrozně směsici.

I vojenské oddíly mísily se do tohoto chaosu, jenž věsí se poplachu na paty.

Svěstí Labe mezi sebe a ty strašlivé pruské jehlovky — taká byla myšlenka, jež bičovala prchající jakoby bičiky.

Pohrdlivá nevíra na počátku boje změnila se v pověrečný strach před touto novou zbraní.

Šeptaly se děsivé báchorky o účinku zbraně té. Od úst k ústům letěla epizoda o Frankové pluku, dle níž po útoku bodákovém vrátilo se jen čtyřicet mužů.

Prchající byli ovládnáni pocitem, že útek má příčinu nadpřirozencu, a místo normálního nebezpečí zřeli kouzelnické umění nepřátel.

Z bezmocné zuřivosti odhazovali mnozí neprospěšné zbraně.

Bijíště u Hradce Králové učinilo konec vládě bodáků.

Ve vzpomínkách Lepinského uplynul konec strašlivého odpoledne v nezřetelnosti zlého snu.

Nad hlavami prchajícími, jako draví ptáci, létající granáty — proklínání, jež zaslechl — šílené posunky důstojníků, kteříž marně zadržovali vojiny chraplavými výkřiky — překocené vozy a zdechli koně, zatarasující cestu — ranění na zemi v neustálém nebezpečí, že budou zašlapáni, vlekoucí se namáhavě stranou — všechny tyto zjevy splývaly v jeho myzku v strašlivou směsici...

Chvillemi zvýšil zbytek vojínů některého oddílu všeobecný poplach náhlou salvou, vypálenou do pronásledujícího je nepřítel, při čemž z valné části zasáhli vlastní své druhy a vyvolaly tím i dojem, že Prusáci jsou již v jejich středu.

Z kaleidoskopické vřavy celku vynikaly přece jednotlivé postavy a výjevy ve vzpomínkách Lepinského.

Nikdy nezapoměl na prazvláštní pohled, jež poskytoval velký bělouš, dle úzdy kůň některého generála, unášeje na hřbetě svém uherského pěšáka bez bot, jenž řítil se řadami prchajících, drže se křečovitě bílého krku zvířete, jako fantastický zjev z nějaké masopustní maškarády.

A jiný, příšernější obraz.

Podél louky letěla dělová koule ve velkých skocích, stále se zmenšujících a stále volnějších.

„Pozor! Pozor!“ křičelo sta hlasů.

Proud prchajících násilně se rozdvíjel, aby dělovou koulí propustil. Koule ostatně nezdá se již býti nebezpečnou.

Dostihnuvši silnice, kutálela se již jakoby ospale a nevině, jako dětský míč z kůže.

„Pozor! Pozor!“ křičeli však ještě stále staří vojáci.

Jistý mladý vojín, jenž jakoby se vzdoru chtěl ukázati svou neohroženost, zasmál se a ze zpupnosti nastavil nohu, aby koulí zadržel.

(Pokračování přístě)

Celé Volyni jsou známa
nejchutnější piva
z parostrojního pivovaru
V. ZEMANA

v Lucku

Specialita pivovaru
„SAKURA“Doporučuj všude
tohoto českého podniku
znamenitý mok.

Všichni kupujeme u firmy
G. VUGMEJSTER,
ROVNO ul. 3-Maja 129.

Poněvadž všechny větší textilní továrny zřídily u firmy
G. VUGMEJSTER své komisi sklady a jmenovitě:

- 1) Továrna soukenného zboží F. Rabinowitz & Synové — Bělsko.
- 2) Továrna soukenného zboží H. Landsberg, Akc. Sp.
- 3) Továrna výrobků hedvábných Edvard Babiacki i Ska.
- 4) Továrna vlněného a kamgarového zboží P. Grzegowski & Sp.

Na skladě stále obrovský výběr nejnovějších výrobků těchto to-
váren a rovněž výrobků ŽIRARDOVSKÝCH závodů jako: plátna lněná
a bavlněná, brezenty a j.**Ceny tovární — bez smlouvání!**

Vlněné látky na paleta a mužské úbory od 5.— zl. za metr.

Mimo toho na skladě G. Vugmejstra je stálý výběr kožešin
a hotových kožešinových facon, a to: pižmových, fokových, hří-
běčích, teletinových, krtkových, marmových a j.**Ceny nejnižší!**

**K zápisu
matiční školy
ve Zdobunově.**

Začátek školního roku jest pro každého našeho krajanu do-
bou výrazu národního uvědo-
mení, příslušnosti a rodové věr-
nosti ke svému kmenu. Zdobu-
novská matiční škola se dvace-
tiletou tradicí cílevědomé snahy
a plnými úspěchy pro povzne-
sení kulturní úrovně naší men-
šiny doporučuje krajanům svoji
školu a věří, že nalezne v ce-
lém okolí vzácného pochopení.

Zápis se koná po celou dobu
prázdnin v kanceláři školy, kde
obdržíte také další informace.

Záctvo požívá všech výhod
v moderně vybavené škole, kte-
rá i v letošním prázdninovém
období byla značným nákladem
k prospěchu školy vybavena.

Jsou mnohé naše osady: Kva-
silov, Novokrajov, Krutý Břeh,
Mirotín, Zdobice, Hulč, Záví-
dov, Lidava, Straklov, Mošče-
nice, kde význam národní školy
byl plně pochopen a svoji po-
vinnost také projevují. Apelu-
jeme i na ostatní osady, aby
se přidružily a nalezly porozu-
mění pro návštěvu vlastní školy.

Věřice ve vaše pochopení a
uznání, oddáváme se naději, že
svoje děti nám svěříte.

Za správu školy:
Josef Kosek, ř. učitel

„Poloninské milování.“

Náš kulturní pracovník, režisér
Václav Švarc natáčí v těchto dnech
na Jasiňsku film „Poloninské mi-
lování“, v němž jednu z hlavních
úloh hraje volyňský Čech, známý
baletní mistr v Užhorodě, Vladimír
Líbovický. Tento film je
prvým hucalským filmem v ČSR.“

Žatecká chmelná zpráva.

V oblasti žatecké je česání chmele
v plném proudu, bylo však provázeno
častými nadměrnými srážkami a chlad-
ným počasím. V důsledku prudkého vě-
tru bylo strženo k zemi opět několik
drátének. Sklizený chmel je výtěžné ja-
kosti, příjemného aroma a uspokojivý v
obsahu lupulinu. Barva hlávek je dosud
bezdavně zelená. Tyto vlastnosti žatec-
kého chmele nalézají příznivého ohlasu
v cizině. Výsledky sklizňové podle hlá-
šení z venkova zklamaly a jsou značně
nižší než se původně očekávalo. Proti
loňsku bude sklizně rovněž mnohem niž-
ší. Kolik bude činit tento úbytek, ne-
dá se ještě přesně říci, poněvadž česání
postupuje pomalu a je ocesána teprve
asi čtvrtina všech chmelnic. Také nalze
očekávat, že bude všechn chmel oce-
sán, poněvadž už dnes jsou pěstičtí roz-
hodnutí nečesati některé vadné chmelni-

ČESKÝ VELKOOBCHOD

se střížním a galanterním zbožím.

Kanařasy, prádlo, zboží trikotové,
zástěry, purpury a jiné.

Barvy trvalé! Ceny stálé!

Vše v nejlepší jakosti a nejlevněji dostanete u firmy

JAN ANDRŠ

LUCK, ul. Jagielloňska č. 42.

Filie Al. B. Chrobrego č. 3.

ČESKÝ OBCHOD

se střížním a galanterním zbožím

Kanařasy, purpury, zástěry, prádlo, šatové látky a jiné.

Barvy trvalé! Ceny stálé!

Vše v nejlepší jakosti u firmy

V. VOLANSKÝ

Zdobunov, ul. Narutowicza 6.

ce. Podle všech známek možno počítati
s úbytkem ve čtvrtkách o 15 až 25 proc.
proti loňsku. Nedostatek česáčů se pro-
jevuje zejména tam, kde se hlásal boj-
kot česáčů určité národnosti.

K prvním prodejem v novém žateckém
chmeli došlo v pondělí za ceny 850.—
a 900.— Kč. Ceny se brzy zvedly na
1.000.— Kč. Kupovalo se ponejvíce pro
účely vzorkové a na kontingent do Ně-
mecka. Počítá se, že se do dnešního
dne prodalo již kolem 2.000 cel. cen-
tů. Poněvadž není ještě dostatek poho-
tového zboží všech jakostí, není obchod
ještě plně rozvinut. Dnešní cenový rá-
mec žateckého chmele pohybuje se v
rozpětí

Kč 800.— až 1.000.— za 50 kg.
Ve veřejné známkovně chmele v
Žatci k expedici nového chmele dosud
nedošlo. Za chmel loňské sklizně se pla-
tí 500.— až 600.— Kč za 50 kg.

Český odbor Jednoty chmelářské
v Žatci.

Polsko.

Kolem 18. srpna začala sklizeň v Ma-
lopolsku, pak na Lublinsku a Velkopol-
sku. Na Volyni se počalo česati až po
20. srpna. Sklizeň odhaduje se na Vo-

lyni 30 až 33.000 c. c. (loni 13.000 c.
c.). Na Lublinsku na 12 až 14.000 c. c.
(loni 10.500 c. c.), v Malopolsku 4 až
5.000 c. c. (loni 3.500), ve Velkopolsku
2 až 3.000 c. c. (loni 4.000 c. c.).

Celkem sklídí Polsko asi 48 až 55.000
c. c., proti loňským 31.000 c. c.

CENY OBIÍ.

Záznam rovenské obilní bursy.

	zl.	—	—	za 100 kg.
Žito I.				
Žito II.	14,25			
Pšenice	20,—			
Ječmen piv.				
„ obyč.	12,75			
Oves	17,—			
Řepák zim.	42,—			
„ let.				
Vikev				
Hrách polní	22,—			
„ Viktoria				
Sem. jet. č.				
„ „ bílého	210,—			

Váženým rodinám**Zemanové a Malinských**

nad ztrátou jejich otce, tchána
a dědy

s. p.

**Václava
ZEMANA,**

projevuje svoji hlubokou soustrast

Eliáš KRONŠTEJN.

V Lucku 25. VIII. 1938.

Správné dojení zamezí zkažení mléka.

Špatné vydojování má nepříznivý vliv jak na výnos, tak na jakost mléka, neboť způsobuje, že dojíme málo a mléko je méně hodnotné. Je dokázáno, že špatný dojič vydojí méně až o 12% mléka, při čemž mléko nejučtější zůstává ve vemeni. Špatným vydojováním zbývá denně jedna třetina až pul litru mléka ve vemeni. Toto mléko, zbylé ve vemeni, znesnadňuje tvoření nového a bývá často příčinou zánětů vemene a zkažení dojnice. Dojití se má suchou rukou a nemá se trpět dojení za vlhka, kdy dojič ovlhčuje prsty mlékem prvně nadojeným, nebo slinami. Prvé podíly mléka jsou bohaté rozkladnými zárodky mléka, a proto se doporučuje je vystříknouti do zvláštní nádoby, ne však pod dojnici na stelivo.

Nejhorší dojení je takové, kde tahá nepravidelně za struky, jak dojič napadne. Kráva se snadno pokazí, nepouští mléko, dokud se neustále nemění jednotlivé hmoty. Správného způsobu dojení možno dosáhnouti výcvikem v praktických kursech dojičských,

které by měly být hlavně v namný, neboť jest to přechodzimním období často konány. ná náladavost, která časem Při nastoupení nové čeledě má sama přede, aniž by slepice se hospodář přesvědčiti, zda utrpěla úmy na užítkovosti. Dojič umí správně dojit. Ale Dosud panují sice ještě mnohovelmi často se u nás nevěnuje správnému dojení žádná péče, kokrhající slepici jako na příovšem ke škodě zemědělců samých.

Kokrhá-li slepice, jest to zjev obyčejně bezvýz-

pod. Jsou to však pouze pověry, jež nemají žádného podkladu a odůvodnění.

Za heslem „Vzhůru, krajanky!“

Ano, vzhůru, krajanky! Jest povinností všech nás přiložit ruku k tak šlechetnému činu. Nikdo nechť neotáčí ani chvíli, neboť každá sebe nejmenší chvílka se nevrátí a ničím nenahradí.

Plně cítím a chápu bolest výkřiku: „Pomozte jedné z třeche!“, neboť i mně se chtělo někdy tak vykřiknouti, ač šafná žena, dobrá hospodyně, jiná přčina toho byla. Dnes

snad by mohl někdo namítnouti, že mně může o takovou školu nejméně jít, neboť sama jí nepotřebuji a dcerušky také nemám. Pozor, mám však hochy, a ti budou snad jednou divky vyhledávané. Jak krásně prožívají stáří rodiče, poslední chvíli svého života, když jejich děti jsou šťastny v manželství. Šťastné manželství však zavítá pod krov jenom tam, kde je moudrá, rozlo někdy tak vykřiknouti, ač šafná žena, dobrá hospodyně, jiná přčina toho byla. Dnes

Jak odstraniti vši u hřiběte.

Vši u hřiběte odstraní se natíráním srsti lněným olejem. Učiňte tak několikrát za sebou, až všechny zahynou. Pak dobře hřibě čistěte, stelte čerstvou slámu. Mastnotu po ošatění odstráňte mazlavým (draselnatým) mýdlem a teplou vodou.

Vrabcům je modrá barva odporná. Můžeme proto své kuitury, zvláště ovocné stromy a keře, chránit před nimi natavením vláken, na které se navěsí útržky modrého papíru nebo skla a pod. Vrabci se takto ovášeným keřům, stromům nebo záhonům vyhýbají,

me vrozené, ale odborná škola ty vrozené vlastnosti ještě vytríbí. Proto potřebujeme dívčí školu. My chceme tu školu, my ji musíme mít!

Nevim, jak bych mohla nejlépe této otázce prospěti, nicméně však jedním následovně:

Veletčení Páni Redaktoři! Odavzdávám Vám tři zloté, které z upřímného srdce věnuji na onu školu. Je to eměšně malý obnos, ale k prvnímu základnímu kameni postačí. K tomu se modlím, aby Bůh všemohoucí žehnal onu chvíli, onen nepatrný začátek, aby ono semé padlo na dobrou, úrodnou půdu a aby vzklíčilo a přineslo bohatou žaň. Ano, muži ať budují, vy, ženy, však věnujte, která mocli může, nechť ani jedno jméno volňácké ženy nechybí v seznamu dáreků!

Ukažme, že my jsme první, kterým záleží na naší mateřské řeči, protože my jsme ta první národnostní instance, od které záleží naše nár. dnešní bytí. Ukažme, že milujeme naše děti kvůde vši a že nám leží na srdci jejich budoucnost! Dost bylo těch chyb, které se staly ve všech našich dětech dosud, proto jim uděleme konec. Stavíme dívčí školu. Kdo je proti této myšlence, je nepřítel české menšiny v Polsku. Dostí slov, čas přistoupiti k rozhodnému činu!

Volyňská krajanka.

Od redakce.

Navazujeme na článek „Volyňské kraiansky“ a prohlašujeme, že budeme mile rádi nápomocni v tomto dile tím, že budeme podobné dary přijímatí a skládati na fond hospodyňské školy, který bude kdykoliv k dispozici. Jméno dávkův budeme uváděti v rubrice „Krajanských Listů“ pod názvem „Vše pro národní věc!“

TOVÁRNA A SKLAD HOSPODÁŘSKÝCH A MLÝNSKÝCH STROJŮ BRATŘI POSPÍŠILOVÉ

Telefon: č. 66.

Generální zástupitelství továren:
WICHTERLE & KOVÁŘÍK v Prostějově.

ŽACÍ travní a obilní stroje, pohrabovače. MLÁTIČKY obyčejné a čistící, vylušovače jetele, šrotovníky, žentoury, pastorky, řezačky.

MOTORY: naftové, petrolejové a na nassávaný plyn.
ÚPLNÉ zařízení mlýnů.

UNION, akc. strojírna a slévárna, Československo.

ZAKLADY Przemysłowe Pałaszewski, Polsko.

OPRAVA strojů ve vlastních dílnách.

Nekupujte jiné žací stroje dokud jste si neprohlédli nejnovější typ žacího stroje WICHTERLE-KOVÁŘÍK.

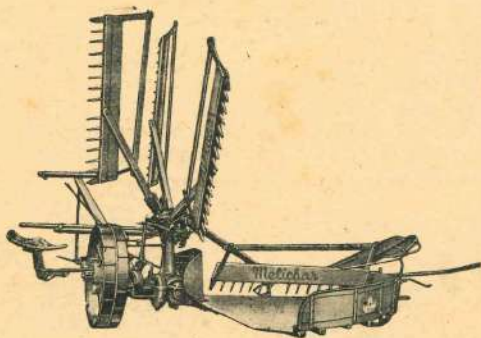
Máme na skladě pálené tašky červené na pokrývání střech. Můžeme dodat na každou stanici vagonové od 5.000 do 10.000 kusů tašek. Je to nejlepší krytina, neboť se ohně, krup i mrazu.
Náhradní součásti do všech značek žacích strojů.

!Nekupujte, pokud jste se neinformoval u nás a nechybíte!

ČESKÉ HOSPODÁŘSKÉ DRUŽSTVO v ROVNĚ (CZESKA SPÓLDZIELNIA ROLNICZO-HANDLOWA w RÓWNEM)

UL. 3-go MAJA 159.

TELEF. 533.

n a b í z í

MELICHAROVY z Brandýsa n./L. (Československo)

SECÍ STROJE lžíčkové, trýbkové a kombinované
ROZMETADLA na umělá hnojiva, různé šířky
SECÍ STROJE na semínko 1 konné 3-4 metrové.
OBLNÍ ŽACÍ STROJE v olejové lázni
TRAVNÍ ŽACÍ STROJE v olejové lázni

a také:

Mlátičky, žentoury, mlýnky, pluh, kultivátory, pařáky, pastorky,
a jiné stroje a nářadí výroby místní i zahraniční.

UMĚLÁ HNOJIVA: dusíkatá, fosforová a draselnatá.

Sklady: v Rovně ul. 3 go Maja Nr 149., v Zdobunově ul. Narutowicza Nr 8. (u pp. Otmar a Kloučka),
ve Volkově (u p. VI. Mráčka), v Kvasilově (u p. VI. Náhlovského).

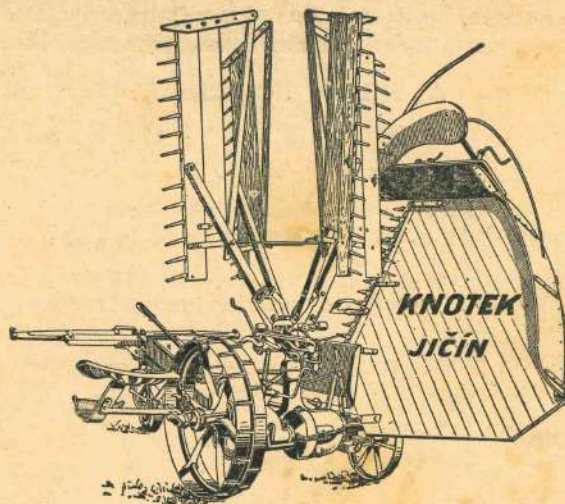
JEDINEČNÁ PŘÍLEŽITOST naskytá se prozíravým hospodářům!!!

Došla právě z továrny z JIČINA
z Československa zásilka

nejnovějších

KNOTKOVÝCH ŽACÍCH STROJŮ

s olejovou lázní, ocelovým válem, kuličkovými ložisky,
S TOVÁRNÍ ZÁRUKOU do skladů staré solidní firmy.

RUDOLF JOZEF a spol,
v Zdobunově, ul. Kościelna č. 7. (vedle Kasy Skarbowej)

MOTORY LORENZ a jiné zahraniční stroje za levné likvidační ceny.
CHMELOVÉ motyky (kracle) zvláště levné.

Navštivte nás, vyhovíme a jako vždy Vás plně uspokojíme! Neodkládejte s nákupem, neboť přívoz strojů
jest dovolen jen dle kontingentů.

Originální součásti k žacím strojům.

Krajanské listy, týdeník československého lidu v Polsku. Vydavatel a šéfredaktor Josef Foitík, Luck. Tiskem vlastním.
Předplatné v Polsku: ročně zl. 10.—, na půl roku zl. 5.—. Do Ameriky zl. 15.—, ročně. Ceny oznámení: celá strana zl. 120.—,
půl strany zl. 60.—, čtvrt strany zl. 30.—, Drobná oznámení 10. gr. za slovo.

Odpovědný redaktor: Josef Rejzek.

Drukárna Józefa Foitíka, Luck